

Nr. 1-2 (270-271)
ianuarie 2017

**vita
catholica
banatus**

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**Dragostea lui Cristos
ne îndeamnă la împăcare**
(cf 2 Cor 5,14-20)

ANUL XXIII NR. 1-2
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396
• un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**
• un abonament pentru străinătate - **20 €**
• un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 10
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

5

Nici un nou început, nici un moment fără Dumnezeu

A mai trecut un an. Am mai sărbătorit un Crăciun solemn. S-au mai scurs zile, săptămâni, luni din viața noastră. Privind retrospectiv, suntem mulțumiți de noi în raport cu anul care a trecut? Cu siguranță am fi putut face mai mult bine, am fi putut arăta mai mult credința noastră, i-am fi putut servi cu mai multă caritate pe frații noștri...

6

Uimire pentru ceea ce face Dumnezeu

Cu ocazia celei de-a XXV-a Zile Mondiale a Bolnavului reînnoiesc apropierea mea de rugăciune și de încurajare de medici, de infirmieri, de voluntari și de toți consacrații și consacratele angajați în slujba bolnavilor și a celor suferinzi; de instituțiile ecleziale și civile care lucrează în acest domeniu; și de familiile care se îngrijesc cu iubire de rudele lor bolnave...

23

Sfânta Fecioară Maria de la Lourdes, 11 februarie

În 1858, Bernadette Soubirous a raportat o viziune a Fecioarei de la Lourdes, o mică localitate de la poalele Munților Pyrenei. În ziua de 11 februarie, tânăra Bernadeta Soubirous, în vârstă de 14 ani, dintr-o familie de oameni săraci, neștiind să citească și să scrie bine, foarte modestă și retrasă, împreună cu sora ei și o vecină de o seamă cu ele...

12

Mákvirág díj 2016

Biztosan mindenki elsősorban meg szeretné tudni, hogy mi is ez a „Mákvirág”, ezért röviden összefoglalom: ez egy olyan díj, melyet a RMP SZ (Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége) minden évben pályázatra bocsát. Ki pályázhat? Bármely olyan középiskolás diák, akinek a tanulmányi átlaga 9,20-n felül volt az előző évben (X. osztálytól kezdve), 10-es magaviselet, aktív diákélet...

Cu ce vom rămâne?

A trecut Crăciunul. Fie că l-am trăit intens, sau mai puțin intens, el a trecut. Cu ce am rămas? – Cu acele momente frumoase pe care le-am putut petrece cu El, cu acele momente când L-am putut sluji în ceilalți. Așa va fi și la sfârșitul anului, dar și la sfârșitul vieții. Ne punem aceeași întrebare: Cu ce vom rămâne?

Sfântul Părinte ne cerea înainte de Crăciun să ne luăm câteva momente pentru a ne găsi liniștea. Cât de mult bine ne face aceasta! Reflecția. Momente de reflecție... Pot să fie și momente de rugăciune (sau, mai bine zis, pentru un creștin, reflecția este rugăciune, pentru că nu poate reflecta altfel, decât în lumina lui Dumnezeu, în unitate cu El), dar nu acel tip de rugăciune, care constă în a spune multe texte, ci acel tip de rugăciune, când omul se bucură că poate sta în prezența lui Dumnezeu, că poate să vorbească cu Acela, pe care Îl iubește sufletul: „Când vă rugați, nu spuneți vorbe multe, ca păgânii, care cred că vor fi ascultați pentru vorbăria lor.” (Mt 6,7). De această reflecție avem nevoie și la începutul anului, când planificăm viitorul, când stabilim accentele muncii noastre, când hotărâm direcția..., ca să nu fie munca noastră doar o muncă de pompier, ci să reușim să avem planuri de lungă durată și de medie durată ...

Care sunt planurile Sfântului Părinte? Un teolog italian, Piero Coda, le-a rezumat cu aceste patru cuvinte: milostivirea, sinodalitatea, sărăcia și întâlnirea. Papa conduce întreaga Biserică în această direcție, în acest stil, bazat pe Evanghelie.

În luna aceasta avem și Săptămâna Ecumenică de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, între 18-25 ianuarie. Și aici este nevoie de milostivire, unii față de alții, este nevoie să nu gândim de parcă am avea doar noi adevărul, formulând pretențiile noastre față de alții. Este nevoie de a ne asculta reciproc. Această săptămână este, în primul rând, rugăciune, trăind sărăcia astfel că avem încredere în Dumnezeu, nu în puterile celor mari. Dar este deja și trăire în unitate: acceptăm darul pentru care ne rugăm. Și înțelegerea, „unitatea în iubire” (până când vom fi „uniți și în Adevăr”), ajută ca rugăciunea noastră să fie primită, ascultată: „Dacă doi dintre voi pe pământ se vor uni să ceară orice lucru, le va fi dat de Tatăl meu care este în ceruri.” (Mt 18,19) Și câte ocazii avem pentru întâlnire! Când oamenii se întâlnesc, se pot înțelege mai ușor.

Și ne urăm și un An Nou Fericit! Cum va fi acest an? Nimeni nu știe, dar avem posibilitatea de a alege: Irod se gândește doar la sine, rămâne acasă, urmărește evenimentele de la distanță... păstorii pornesc la drum, se implică, își deschid ochii spre faptele lui Dumnezeu... Vom putea decide și noi, cum vrem să fim în acest an: să rămânem în veșnica resemnare, în critică pe la spate, sau să fim implicați, să pornim imediat cu păstorii, să vestim faptele minunate ale Domnului. Irod se umple de furie. Posedă puterea, dar este nefericit. Păstorii se întorc acasă glorificându-l și laudându-l pe Dumnezeu. Ei sunt fericiți.

Pál Iosif Csaba

Revoluția duioșiei

Fragmente din interviul

Papei Francisc pentru TV2000

și InBlu Radio (partea a II-a)

Primul interviu la o televiziune italiană, Papa l-a acordat pentru TV2000 și InBlu Radio, aparținând de Conferința Episcopală Italiană, interviu transmis duminică 20 noiembrie la ora 21. Răspunzând timp de 40 de minute la întrebările directorilor de rețea și de informație, Paolo Ruffini și Lucio Brunelli, Sfântul Părinte a reflectat asupra roadelor Anului Sfânt extraordinar, „o binecuvântare a Domnului”, despre modul cum va trebui să se schimbe Biserica, despre idolatria banului și despre atenția față de cei mai săraci.

Harul umorului

„Simțul umorului este un har pe care eu îl cer în fiecare zi și mă rog acea rugăciune frumoasă a Sfântului Thomas Morus: «Dă-mi, Doamne, simțul umorului»; ca eu să știu să râd în fața unei glume...: este foarte frumoasă, rugăciunea aceea. Pentru că simțul umorului te ridică, te face să vezi provizoriul vieții și să iei lucrurile cu un spirit de suflet răscumpărat. Este o atitudine umană, dar este cel mai aproape de harul lui Dumnezeu. Eu am cunoscut un preot – un mare preot, un mare păstor – care avea un mare simț al umorului, dar făcea mult bine și cu acela, pentru că relativiza lucrurile: «Absolutul este Dumnezeu, dar, asta se aranjează, se poate... fii liniștit...» (...) Este acea capacitate de a fi un copil în fața lui Dumnezeu. A-l lăuda pe Domnul cu un zâmbet și chiar cu o glumă bine făcută.”

Am alergie de adulatori, merit defăimătorii

„Eu am alergie de adulatori. Îmi vine în mod natural, eh, nu e virtute. Pentru că a adula pe cineva înseamnă a folosi o persoană pentru un scop, ascuns sau care să se vadă, dar pentru a obține ceva pentru sine. Și, este nedemn. Noi, la Buenos Aires, pe adulatori îi numim «lecca calze» (lingușitori)... Defăimătorii vorbesc rău despre mine, și eu merit asta, pentru că sunt un păcătos: așa îmi vine să gândesc.”

Fratele mai mare al fiului risipitor și rigiditatea

„Fiul mai mare era un rigid moral: «Acesta a cheltuit

banii într-o viață de păcat, nu merită să fie primit așa». Rigiditatea: mereu locul judecătorului. Acea rigiditate care nu este cea a lui Isus. Isus îi ceartă pe învățătorii legii: mult, mult împotriva rigidității. Un adjectiv le spune lor, pe care eu nu aș vrea să îmi fie spus mie: ipocrit. (...) În Dumnezeu – și în creștin, pentru că este în Dumnezeu – dreptatea este milostivă și milostivirea este dreaptă. Nu se pot separa: este un singur lucru (...). După predica de pe munte, în versiunea lui Luca, vine predica de pe câmpie. Și cum se termină? Fiți milostivi precum Tatăl. Nu spune: fiți drepti precum Tatăl. Dar este același lucru! Dreptatea și milostivirea în Dumnezeu sunt un singur lucru. Milostivirea este dreaptă și dreptatea este milostivă. Și nu se pot separa. Și când Isus îl iartă pe Zaheu și merge la masă cu păcătoșii, o iartă pe Magdalena, o iartă pe adulteră, o iartă pe samaritană, așa este, o mănecă-largă? Nu. Face dreptatea lui Dumnezeu, care este milostivă.”

Pentru o lume mai milostivă

„Să ne gândim la acest al treilea război mondial pe care îl trăim, al treilea război mondial pe bucăți; armele se vând și le vând fabricanții și traficanții de arme. Și le vând și celor două părți aflate în război, pentru că se câștigă cu traficul de arme... Și acolo există o împietrire a inimii foarte mare: lipsește duioșia. Lumea de astăzi are nevoie de o revoluție a duioșiei. «Dar, Dumnezeu...»: să ne oprim. Dumnezeu s-a făcut duios, Dumnezeu s-a apropiat. Paul le spune filipenilor: «Isus s-a golit pe sine însuși pentru a se apropia, s-a făcut om ca noi». Când vorbim despre Cristos, să nu uităm carnea lui Cristos. Și această lume are nevoie de această duioșie care spune cărnii să mângâie carnea suferindă a lui Cristos, să nu mai facă suferințe! Cred că statele care sunt în război trebuie să se gândească bine că o viață valorează mult și să nu spună: «Dar o viață nu contează, mă interesează teritoriul, mă interesează asta...». O viață valorează mai mult decât un teritoriu!”

Secretul pentru a supraviețui la atâtea activități

„Nu știu cum reușesc, dar... eu mă rog: asta mă ajută mult. Rugăciunea este un ajutor pentru mine, înseamnă a sta cu Domnul. Celebrez Liturgia, mă rog breviarul, vorbesc cu Domnul, mă rog rozariul... Apoi, dorm bine: este un har al Domnului, acesta. Dorm ca un lemn. În ziua zdruncinăturilor cutremurului, nu am simțit nimic, eh? Toți au simțit, patul care se clătina... Probabil că aceasta ajută sănătatea. Am lucrurile mele, nu-i așa? Problema coloanei (vertebrale, n.t.) care merge bine, deocamdată. Fac ceea ce pot și nu mai mult.”

(sursa: www.catholica.ro – trad Pr. Mihai Pătrașcu)

Nici un nou început, nici un moment fără Dumnezeu

A mai trecut un an. Am mai sărbătorit un Crăciun solemn. S-au mai scurs zile, săptămâni, luni din viața noastră. Privind retrospectiv, suntem mulțumiți de noi în raport cu anul care a trecut? Cu siguranță am fi putut face mai mult bine, am fi putut arăta mai mult credința noastră, i-am fi putut servi cu mai multă caritate pe frații noștri. Însă pe lângă regrete, cu ce alte gânduri și sentimente întâmpinăm noul an? Fără îndoială, înainte de toate, se cuvine să încheiem anul care a trecut dar și să deschidem noul an cu nespusă mulțumire, cu multă recunoștință, cu lăudă sinceră adusă Domnului pentru că, din bunătatea și din mila Lui fără margini, pășim într-un nou an calendaristic. Din iubirea Lui infinită și din grija Lui duioasă, ne bucurăm în continuare de darul vieții, al sănătății, al binefacerilor diverse pe care ni le oferă constant. (...)

Dar, odată cu încheierea unui an și cu începerea altuia, se schimbă ceva în viața noastră sau pur și simplu marcăm o trecere obișnuită de la o cifră la altă? E drept că unii percepem noul an ca pe o oportunitate de a schimba ceva la noi; alții dorim să continuăm pe aceeași linie. Dumnezeu, însă, ca și Creator, Tată, Răscumpărător al nostru, ce dorește de la noi? Ne-am obișnuit să-I cerem, să-L rugăm, să-L invocăm pentru diferite nevoi, dorințe, lucruri. Însă ne oprim vreodată să reflectăm la gândurile lui Dumnezeu pentru noi? La ceea ce ar aștepta El de la mine, ca și copil al Său, ca și făptură salvată și mântuită? Poate mai mult decât a ne dori să avem un an cu împliniri materiale, cu sănătate, cu momente frumoase și evenimente fericite, cu

succese profesionale, ca și fii ai Tatălui ceresc este de așteptat să ne dorim un an **cu sfințenie**; un an cu realizări sufletești, cu momente constante de har; cu o credință întărită de rugăciune; un an cu Dumnezeu prezent în noi și în viața noastră de zi cu zi.

„Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește.” (Prov 19, 21) Multe sunt într-adevăr și planurile noastre, pe care ni le propunem la început de an, dedicând mult timp și stabilind ce să facem, cum să facem, ce să realizăm. Însă nu mai puțin importante ar trebui să fie și planurile referitoare la ce să NU facem. Dacă ne numim urmași ai lui Cristos și împlinitori ai Cuvântului Său, atunci să fugim de păcat și de orice încălcare a voinței Domnului; să fim extrem de precauți în a ne păstra curăția inimii, a minții, a faptelor. (...) Profetul Zaharia remarcă încă din vechime neascultarea și revolta oamenilor: „Ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele și și-au astupat urechile ca să n-audă. Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul Său...” În acest sens, întrebarea esențială pentru fiecare dintre noi este: va fi inima mea tare ca diamantul, va fi o inimă de piatră, lipsită de căință, o inimă care va respinge iubirea nemeritată a lui Dumnezeu, care va refuza harul Său, care-L va ține

la distanță pe Creator și pe aproapele? Sau ne vom ruga pentru ca inima noastră să fie modelată prin puterea Duhului Sfânt? Să fie atinsă constant de bunătatea și de smerenia inimii lui Isus? Să fie sensibilizată și călăuzită de inima neprihănită și imaculată a Sfintei Fecioare Maria?

Isus ne asigură: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (In 15, 5) Dacă privim în jurul nostru sau chiar la noi, cu siguranță vom afirma că putem face multe fără Isus. Multe lucruri inutile. Multe păcate. Poate putem realiza chiar și fapte bune. Însă fără credință, fără iubirea și fără harul lui Dumnezeu, binele se năruie, iubirea se stinge și nimic rodnic, nimic valoros nu rămâne, iar sufletul omului devine gol, lipsit de pace, de bucurie, de speranță. Ca atare, proiectul principal la acest început de an să constea în a ne identifica din ce în ce mai mult cu mlădițele care sunt unite cu Vița, Cristos Domnul, pentru a nu începe, continua sau încheia nimic din viața noastră fără Emanuel – Dumnezeu cu noi. El rămâne neobosit și întotdeauna cu noi. Întrebarea este: vom rămâne și noi cu El în acest nou an care a început, în zilele care vor urma, în orice moment din viața noastră?

Pr. Nikola Laus jun.

Uimire pentru ceea ce face Dumnezeu: „Mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic...” (Lc 1,49)

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc
pentru a XXV-a Zi Mondială a Bolnavului 2017

La 11 februarie se celebrează, în toată Biserica și în mod deosebit la Lourdes, a XXV-a Zi Mondială a Bolnavului, cu tema: *Uimire pentru ceea ce face Dumnezeu: „Mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic...”* (Lc 1,49). Instituită de predecesorul meu, sfântul Ioan Paul al II-lea, în 1992 și celebrată pentru prima dată chiar la Lourdes la 11 februarie 1993, această Zi constituie o ocazie de atenție specială față de condiția bolnavilor și, mai în general, a celor suferinzi; în același timp, ne invită la strădanie în favoarea lor, începând de la rude, lucrători sanitari și voluntari, pentru a aduce mulțumire pentru vocația primită de la Domnul de a-i însoți pe frații bolnavi. În afară de asta, această Zi reînnoiește în Biserică vigoarea spirituală pentru a desfășura tot mai bine acea parte fundamentală a misiunii sale care cuprinde slujirea celor din urmă, a celor bolnavi, a celor suferinzi, a celor excluși și a celor marginalizați (cf. Ioan Paul al II-lea, *Motu proprio Dolentium hominum*, 11 februarie 1985, 1). Desigur, momentele de rugăciune, liturgiile euharistice și Ungerea bolnavilor, împărtășirea cu bolnavii și aprofundările bioetice și teologico-pastorale care se țin la Lourdes în acele zile oferă o nouă contribuție importantă la această slujire.

Punându-mă încă de acum în

mod spiritual la Grota de la Massabielle, în fața statuii Fecioarei Neprihănite, în care *Cel Atotputernic a făcut lucruri mari* pentru răscumpărarea omenirii, doresc să exprim apropierea mea de voi toți, frați și surori care trăiți experiența suferinței, de familiile voastre; precum și aprecierea mea pentru toți cei care, în diferitele roluri și în toate structurile sanitare răspândite în lume, lucrează cu competență, responsabilitate și dăruire pentru alinarea voastră, îngrijirea voastră și bunăstarea voastră zilnică. Doresc să vă încurajez pe toți, bolnavi, suferinzi, medici, infirmieri, rude, voluntari, să contemplați în Maria, *Tămăduitoarea bolnavilor*, garanta duioșiei

lui Dumnezeu față de fiecare ființă umană și modelul abandonării în voința sa; și să găsiți mereu în credința hrănită de Cuvânt și de Sacramente, forța de a-l iubi pe Dumnezeu și pe frați și în experiența bolii.

Ca sfânta Bernadeta, suntem sub privirea Mariei. Umila tânără din Lourdes povestește că Fecioara, definită de ea drept „Doamna cea frumoasă”, o privea cum se privește o persoană. Aceste cuvinte simple descriu plinătatea unei relații. Bernadeta, săracă, analfabetă și bolnavă, se simte privită de Maria ca persoană. Doamna cea frumoasă îi vorbește cu mare respect, fără compătimire. Asta ne amintește că fiecare bolnav este și rămâne mereu o

ființă umană, și ca atare trebuie tratat. Bolnavii, precum și purtătorii de handicapuri chiar foarte grave, au demnitatea lor inalienabilă și misiunea lor în viață și nu devin niciodată niște simple obiecte, chiar dacă uneori pot să pară numai pasivi, dar în realitate nu este niciodată așa.

Bernadeta, după ce a fost la grotă, grație rugăciunii, transformă fragilitatea sa în sprijin pentru alții, grație iubirii, devine capabilă să îmbogățească pe aproapele său și, mai ales, își oferă viața pentru mântuirea omenirii. Faptul că Doamna cea frumoasă îi cere să se roage pentru păcătoși ne amintește că bolnavii, suferinzii, nu poartă în ei numai dorința de a se vindeca, ci și aceea de a trăi creștinește propria viață, ajungând s-o dăruiască precum niște autentici discipoli misionari ai lui Cristos. Maria îi dăruiește Bernadetei vocația de a-i sluji pe cei bolnavi și o cheamă să fie soră a carității, o misiune pe care ea o exprimă într-o măsură așa de înaltă, încât devine model la care orice lucrător sanitar poate să facă referință. Așadar să-i cerem Neprihănitei Zămisliri harul să știm mereu să ne relaționăm la bolnav ca la o persoană care, desigur, are nevoie de ajutor, uneori și

pentru lucrurile cele mai elementare, dar care poartă în sine darul său de împărtășit cu alții.

Privirea Mariei, *Mângâietoarea mahnitelor*, luminează fața Bisericii în angajarea sa zilnică pentru cei nevoiași și cei suferinzi. Roadele prețioase ale acestei griji a Bisericii față de lumea suferinței și a bolii sunt motiv de mulțumire adusă Domnului Isus, care s-a făcut solidar cu noi, ascultând de voința Tatălui și până la moartea pe cruce, pentru ca omenirea să fie răscumpărată. Solidaritatea lui Cristos, Fiul lui Dumnezeu născut din Maria, este expresia atotputerniciei milostive a lui Dumnezeu care se manifestă în viața noastră – mai ales când este fragilă, rănită, umilită, marginalizată, suferindă – revărsând în ea forța speranței care ne face să ne ridicăm și ne susține.

Atâta bogăție de umanitate și de credință nu trebuie să se risipească, ci mai degrabă să ne ajute să ne confruntăm cu slăbiciunile noastre umane și, în același timp, cu provocările prezente în domeniul sanitar și tehnologic. Cu ocazia Zilei Mondiale a Bolnavului putem găsi nou elan pentru a contribui la răspândirea unei culturi care respectă viața,

sănătatea și demnitatea persoanelor, și printr-o abordare corectă a chestiunilor bioetice, a tutelării celor mai slabi și a îngrijirii mediului.

Cu ocazia celei de-a XXV-a Zile Mondiale a Bolnavului reînnoiesc apropierea mea de rugăciune și de încurajare de medici, de infirmieri, de voluntari și de toți consacrații și consacratele angajați în slujba bolnavilor și a celor suferinzi; de instituțiile ecleziale și civile care lucrează în acest domeniu; și de familiile care se îngrijesc cu iubire de rudele lor bolnave. Urez tuturor să fie mereu semne bucuroase ale prezenței și iubirii lui Dumnezeu, imitând mărturia luminoasă a atâtor prieteni și prietene ai lui Dumnezeu între care îi amintesc pe sfântul Ioan al lui Dumnezeu și pe sfântul Camil de' Lellis, patroni ai spitalelor și ai lucrătorilor sanitari, și pe sfânta Maica Tereza de Calcutta, misionară a duioșiei lui Dumnezeu.

Frați și surori cu toții, bolnavi, lucrători sanitari și voluntari, să înălțăm împreună rugăciunea noastră către Maria, pentru ca mijlocirea sa maternă să susțină și să însoțească credința noastră și să ne dobândească de la Cristos Fiul său speranța pe drumul vindecării și al sănătății, simțul fraternității și al responsabilității, angajarea pentru dezvoltarea umană integrală și bucuria recunoștinței de fiecare dată când ne uimește cu fidelitatea sa și milostivirea sa.

O, Marie, Mama noastră, care în Cristos primești pe fiecare dintre noi ca fiu, susține așteptarea încrezătoare a inimii noastre, ajută-ne în infirmitățile și suferințele noastre, condu-ne spre Cristos fiul tău și fratele nostru și ajută-ne să ne încredințăm Tatălui care face lucruri mari.

Vouă tuturor vă asigur amintirea mea constantă în rugăciune și vă împart din inimă Binecuvântarea Apostolică.

sursa: magisteriu.ro

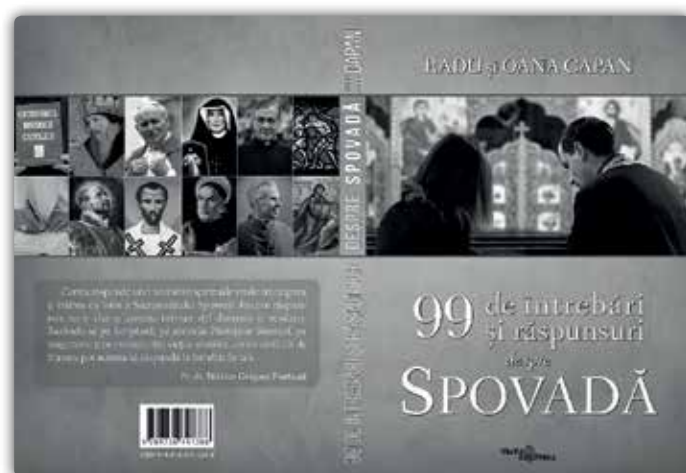

99 de întrebări și răspunsuri despre Spovadă

De ce m-aș spovedi? Pot fi păcatele mele prea mari ca să fie iertate? Mă pot spovedi prin telefon/internet? Cum păcătuim? Când păcătuim, Dumnezeu ne iubește mai puțin? De ce să aleg Spovada și nu consilierea psihologică? Cum se desfășoară efectiv Spovada? Cum îmi fac examinarea conștiinței pentru Spovadă? Ce înseamnă să îl pun pe Dumnezeu pe primul loc? Trebuie să mă duc duminica la biserică? Ce înseamnă a trăi cast? Care sunt formele de minciună? Ce este greșit cu poftete după bunuri? Cum pot avea o părere de rău sinceră și bună? Ce să fac ca să mă îndrept? Cum fac propriu-zis mărturisirea păcatelor? Care sunt pedepsele șterse de Spovadă? Cum ispășesc răul făcut altora?

Acestea sunt câteva dintre întrebările din cartea „99 de întrebări și răspunsuri despre Spovadă”, apărută la Editura Viața Creștină la finalul Jubileului Milostivirii în care credincioșii au fost invitați cu insistență să întâlnească milostivirea divină tocmai în scaunul de Spovadă. Cartea, semnată de Radu și Oana Capan, cateheți clujeni, dorește să vină în ajutorul tinerilor și al adulților, fie că practică frecvent acest Sacrament, fie că au nevoie să redescopere importanța lui în viața lor. Pr. dr. Marius Grigore Furtună, cu care autorii au colaborat la scrierea cărții, scrie pe coperta IV: „Cartea răspunde unei necesități spirituale vitale: înțelegerea și trăirea cu folos a Sacramentului Spovezii. Fiecare răspuns este scris clar și concis, într-un stil dinamic și modern. Bazându-se pe Scriptură, pe scrierile Părinților Bisericii, pe magisteriu și pe exemple din viețile sfinților, cartea arată cât de frumos pot acestea să răspundă la întrebările tale.”

Fiecare întrebare și răspuns încap în exact două pagini, necesitând deci doar câteva minute de lectură. Iar la finalul fiecărui răspuns este o mică rubrică de aprofundare. Astfel avem de-a face nu doar cu o carte pentru lectura personală, ci și cu un instrument catehetic, de utilizat în familie sau în grupuri în parohie. Pe de altă parte, pe *spovada.ro*, unde sunt publicate câteva dintre cele 99 de întrebări și răspunsuri, se găsește o pagină dedicată

cărții, din care cei interesați pot ajunge la mai multe informații pentru aprofundare. Pentru fiecare capitol sunt trimiteri spre lecturile din Catehismul Bisericii Catolice, din Scriptură, dar și la articole, clipuri video și alte materiale care pot să ajute la a reflecta mai temeinic la temele propuse.

Cartea este structurată în trei părți. Primele 30 de întrebări vizează motivația practicării Spovezii („De ce?”). Următoarele 60 explică cum trebuie practicat Sacramentul („Cum?”), cu fiecare pas de făcut și o tratare a Poruncilor dumnezeiești și bisericești. În fine, ultimele 9 întrebări invită la a privi Spovada într-un mod mai profund, în special pe cei care simt că o fac din automatism și/sau fără roade prea mari sau vizibile în viața lor spirituală. Practic întreaga carte oferă un drum de creștere: de la întrebările simple de la început, la aspectele mai profunde de la final. Cu toate acestea rămâne mereu o lectură ușoară. Autorii speră ca aceia care vor citi aceste pagini nu doar să practice mai bine Sacramentul, ci și să devină „apostoli” ai lui, „recomandându-l și explicându-l în special celor care nu ajung la biserică și la preot”.

Între motivațiile pentru a face acest lucru, enumerate în Introducere, se numără aceea că „acesta este locul în care experimentăm prin excelență milostivirea lui Dumnezeu. Pare poate greu de crezut, dar sunt atâtea credincioși care nu conștientizează că sunt iubiți de Dumnezeu sau cât de așteptați sunt în scaunul de Spovadă pentru a primi îmbrățișarea Tatălui”. Autorii speră ca parcurgerea acestor pagini să îi ajute pe toți „să redescopere Spovada ca o întâlnire cu Cristos, una care are puterea să ne transforme, încet dar sigur, o întâlnire la care merg pentru că vrem, conștient că în centrul ei nu este păcatul meu, ci milostivirea lui Dumnezeu, de care am atâtea nevoie”. La finalul cărții se găsesc rugăciuni legate de Spovadă, precum și un amplu chestionar de examinare a conștiinței.

sursa: www.catholica.ro

Das Vogelhaus

Es ist ein sonniger aber kalter Wintertag. Maria geht mit einigen Einkäufen zur Oma, damit diese nicht in der Kälte weggehen muss. Auf ihrem Weg sieht sie Paul in seinem Vorgarten.

„Hallo Paul! Was tust du da?“, grüßt sie fröhlich. „Hey, Maria!“, grüßt dieser zurück. „Ich bastle ein Vogelhaus.“ „Für die Standvögel, nicht wahr? Denn diese haben es ganz schwer im Winter Nahrung zu finden. Der Boden ist entweder mit Schnee bedeckt oder er ist eingefroren.“ „Ja. Gerade wenn es kalt wird, ist es für die Vögel besonders wichtig, genügend zu fressen zu ha-

ben, um ihre Körpertemperatur stabil zu halten“, antwortet Paul. „Deshalb freuen sich die Vögel, wenn wir ihnen bei der Futtersuche helfen und z.B. ein Vogelhäuschen aufstellen, so wie du“, ergänzt Maria in froher Stimmung.

„Und wir dürfen auch die Nahrung nicht vergessen!“, fügt Maria hinzu. „Woran hast du gedacht?“ „Ich dachte an Samen und Körner“, sagt Paul. „Auch Haferflocken und gehackte Nüsse kann man dazulegen. Ich werde dir Nüsse bringen, denn meine Oma hat am Sonntag eine Nusstorte gebacken und es

sind ein paar Nüsse übrig geblieben.“ „Und manchmal werde ich vom Tierladen diese spezielle Körnermischung kaufen“, ergänzt Paul. „Aber wusstest du, dass Brot, vor allem frisches Brot zu vermeiden ist? Brot ist schlecht zu verdauen und es quillt im Magen auf“, erklärt Maria. „Ja. Das habe ich auch in einem Buch gelesen. Größere Vögel können getrocknetes Brot bekommen, aber für die kleinen Vögel ist es nicht gut. Also werden wir nur geeignete Nahrung besorgen.“

„Abgemacht!“, erwidert Maria, „Nun muss ich aber weiter gehen. Oma wartet schon auf ihre Einkäufe. Tschüss, Paul!“ „Auf Wiedersehen, Maria!“ Und Maria eilt frohgemut zur Oma.

Din cufărul cu întrebări...

În cufărul cu întrebări al lui Paul, am găsit câteva, la care am încercat să răspundem pe scurt!

1. Au sosit cei trei Crai fix pe 6 ianuarie la Betleem?

Cu mai bine de 2000 de ani oamenii nu aveau încă un calendar. Sărbători precum Crăciunul au fost mai târziu fixate pe o anumită dată. Din acest motiv, e posibil ca cei trei Crai să nu-l fi vizitat pe Pruncul Sfânt în a 13-a sa zi de viață, ci mai devreme sau mai târziu. Cu siguranță, la acea dată, nimeni nu a consemnat data exactă a nașterii lui Isus. De aceea, nu știm cu exactitate data sa de naștere, data când au sosit cei trei Crai să-l salute și nici când a fugit Familia Sfântă spre Egipt.

Abia mai târziu aceste evenimente, descrise în Biblie, au fost consemnate în calendar. În acest fel s-a născut Anul Bisericesc, cu multiplele sale sărbători și comemorări.

2. Cine au fost cei trei Crai?

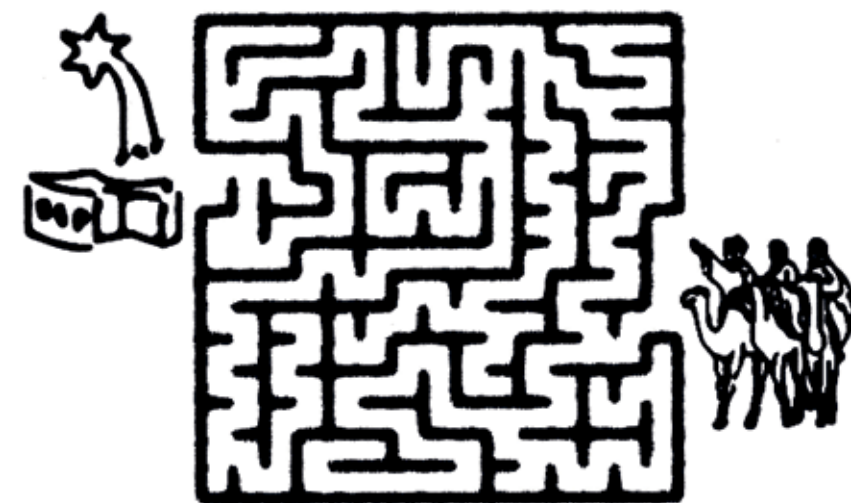
În Evanghelia după Matei putem citi: „au văzut copilul împreună cu Maria, mama lui. Apoi, căzând la pământ, l-au adorat și deschizând tezaurele lor, i-au oferit în dar aur, tămâie și smirnă.” (Mt 2,11) Din Evanghelie, așadar, aflăm că erau Înțelepți și că sosiră de la răsărit. Denumirea de „crai, regi” fusese folosită în sec. al III-lea de către Ter-

tulian, dar și de alții. Numărul de „trei” reiese din numărul darurilor aduse: aur, smirnă și tămâie.

3. Ce simbolizează darurile aduse?

Darurile sunt cel mai bine explicate în **Gesta Romanorum** Așadar, aurul simbolizează înțelepciunea; tămâia simbolizează jertfa supusă și rugăciunea; smirna simbolizează puterea purificatoare a stăpânirii de sine.

Segíts a napkeleti bölcseknek Betlehembe érkezni, Jézuskához.

Coaliția pentru Familie

Coaliția pentru Familie, care a inițiat strângerea de semnături pentru revizuirea Constituției (Art. 48: Familia (1) Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie...) este o inițiativă civică fără personalitate juridică, independentă de orice partid politic și neafiliată confesional, deschisă celor care împărtășesc valorile familiei. Fac parte din Coaliție diferite asociații, fundații, federații, unite într-o mișcare civică de masă, care să influențeze pozitiv societatea și procesul decizional. Iată, în cele ce urmează, câteva întrebări referitoare la realitatea familiei, prezentată de Coaliția pentru Familie:

Întrebare: Ce este Familia?

Răspuns: Din punct de vedere sociologic, Familia este un grup de persoane care relaționează în baza unor **legături de sânge, căsătorie sau adopție**.

Tipuri de familie:

- familia nucleară (soți căsătoriți + eventualii copii),

- familia monoparentală,
- familia lărgită sau extinsă (mai multe generații locuiesc în aceeași gospodărie),
- familia extinsă modificată (nu locuiesc în aceeași gospodărie, dar păstrează relații foarte apropiate),
- familia tulpină (unul dintre descendenți rămâne cu părinții și preia gospodăria) etc.

Funcțiile sociologice ale familiei:

- Funcția de reglator al relațiilor sexuale (ex: interzicerea incestului, impunerea fidelității între soți, interzicerea recunoașterii formelor alternative relațiilor între soți, etc.)
- Funcția de procreare: nașterea și creșterea copiilor.
- Funcția de socializare: familia este grupul primar optim prin care orice ființă umană asimilează comportamente, limbaj, modele social culturale și se integrează social.
- Funcția psiho-afectivă: familia oferă mediul psiho-afectiv

cel mai important, echilibrant pentru formarea și afirmarea personalității.

- Funcția protectivă: îngrijirea și protecția copilului de către părinți, dar și a oricărui membru al familiei sau a părinților bătrâni de către copii.
- Funcția de status social: oferă membrilor săi un status social recunoscut în social și juridic: tată, mamă, fiu, frate, etc.
- Funcția economică: familia funcționează ca o unitate cu un buget comun propriu familiei și în multe cazuri și ca unitate producătoare (gospodării proprii, asociații familiale).

Întrebare: Ce ESTE /ce NU este căsătoria?

Răspuns: Căsătoria este un angajament reciproc făcut de un bărbat și o femeie, în fața autorităților publice. Prin încheierea căsătoriei, Statul se obligă la rândul său să acorde și să garanteze cel mai extins grad de protecție singurului fel de relație care, prin procreare, contribuie la continuitatea istorică a națiunii și la progresul societății umane în general. De aceea, căsătoria este o instituție rezervată cuplurilor heterosexuale.

Căsătoria nu este legiferarea unei relații de iubire sau afecțiune, indiferent cine sunt cei angajați în aceasta. Statul nu poate să legifereze/recunoască o realitate subiectivă, deoarece aceasta nici nu poate fi constatată și nici confirmată în mod obiectiv.

(<http://coalitiapentrufamilie.ro/intrebari-raspunsuri-revizuirea-constitutiei/>)

Elhunyt Huzsvár László nyugalmazott nagybecskereki megyéspüspök

A nagybecskereki megyéspüspök és az egyházmegye papsága Isten akaratában megnyugodva, szomorú szívvel tudatja, hogy Huzsvár László kiérdemesült nagybecskereki megyéspüspök életének 86., papságának 59., püspökségének 28. évében, december 10-én, hosszú betegség után, szentségekkel megerősítve elhunyt.

Az elhunyt püspök földi maradványait december 14-én 10 órakor ravatalozták fel a nagybecskereki Nepomuki Szent János-székesegyházban, majd a 12 órakor kezdődő engesztelő gyászmisét követően a székesegyház kriptájába helyezték örök nyugalomra.

Az elhunyt főpásztort a Nagybecskereki Egyházmegye saját halottjának tekinti.

Forrás: Nagybecskereki Egyházmegye

Szent Pál apostol megtérése - január 25. Pálfordulás

Pál akkor tért meg és lett az ősegyház tagja, amikor az kezdett elszakadni a választott néptől, s hozzálatott a birodalom pogány népeinek misszionálásához. Pál a Törvénytől függetlenné vált új irányzat teológusa és előharcosa lett.

Életéről kevés információnk van. Egyetlen dátumot sem lehet pontosan meghatározni. Egyes adatokat - mindenekelőtt életének utolsó és mindenképpen legjelentősebb évtizedéről - leveleiből és az Apostolok Cselekedeteiből tudhatunk. Maguk a levelei azonban az apostol egyéniségének, hitének és gondolkodásának megragadó képét nyújtják.

Pál a világ felé nyitott diaszpóra-zsidóságból származott. (Mintegy ötmillió zsidó élt akkoriban Palesztinán kívül.) A kilikiai Tarsuszban született. Gyaníthatóan a középső társadalmi szinthez tartozott. Atyjától városi és római polgárjogot örökölt. A család Benjamin törzsének tagja volt. Pált tulajdonképpen Saulnak hívták, mint a Benjamin törzséből való első királyt; de már születésekor megkapta a római Pál (Paulus) nevet is.

Személyiségének megértésében döntő az a tény, hogy tudatosan a zsidóság szigorú irányzatához, a farizeizmushoz csatlakozott, és sok kortársánál buzgóbban ragaszkodott hozzá (Fil 3,5; Gal 1,14).

Származásával összhangban áll mozgékony szelleme. Jól beszélt görögül, ismerte a hellén műveltséget. Úgy látszik, bizonyos mértékig megértette a sztoikus fogalmakat, ismerte a pogány kultúrákat és a kezdődő gnóvizist. Gondolkodásának súlypontja azonban kétségtelenül a zsidó hagyományban volt. Gondolkodásának történeti beállítottsága és abszolút Isten-felfogása tipikus zsidónak mutatja.

Így helyzete Jézus minden tanítványánál alkalmasabbá tette, hogy a legkülönbözőbb fölfogású és képzettségű emberek nyelvére lefordítsa az evangéliumot. Zsidó volt a zsidóknak, görög a görögöknek. Mindenkinek mindene lett - így fogalmazta meg egyszer később az igehirdetés máig érvényes programját (vö. 1Kor 9,20-23). Tökéletes szinten birtokolta a teológiai érvelés képességét (2Kor 12,1 sk.). Úgy beszélt, mint környezetének vándor tanítói, himnikus nyelven magasztalta Isten nagy tetteit (Róm 8,31 sk.), de a korintusi kikötőmunkások nyelvét is ismerte. Leveleiben vannak bensőséges helyek az egyházközség megnyerésére (2Kor 6,11; 7,2). Van bennük szeretetreméltó kedvesség, amikor ott kér, ahol követelhetne, hogy egy szökött rabszolga részére lehetővé tegye a büntetlen visszatérést (Filem).

Levelei azt is elárulják, hogy küszködött az új megismeréssel és fogalmakkal. Elég gyakran előfordul, hogy abbahagyta megkezdett mondatokat, mert nem sikerült az először gondoltakat szavakba foglalnia (vö. Róm 5,12 sk.).

Gondolkodásmódjára jellemző a világosság (2Kor 2,17; 4,2 sk.) és a kérdésfeltevés radikalizmusa. Ismételtén megkísérelte, hogy Isten cselekvéseinek azt a mindent meghaladó megtapasztalását, amely a Názáreti Jézusban megnyilvánult, megfelelően kifejezze, és az utolsó következményekig végiggondolja. Megtérése (34 körül) megadta élete értelmét.

(Forrás: <http://www.katolikus.hu/szentek/>)

Mákvirág díj 2016

Biztosan mindenki elsősorban meg szeretné tudni, hogy mi is ez a „Mákvirág”, ezért röviden összefoglalom: ez egy olyan díj, melyet a RMPSZ (Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége) minden évben pályázatra bocsájt. Ki pályázhat? Bármely olyan középiskolás diák, akinek a tanulmányi átlaga 9,20-n

felül volt az előző évben (X. osztálytól kezdve), 10-es magaviselet, aktív diákeletet élt és tanulmányi versenyeken kimagasló eredményeket ért el. Minden megyéből négy diák jogosult erre a díjra, egy minden évfolyamból. Idén, a megyei tanács szavazata rám esett a tavalyi IX. osztályosok körében, így iskolánk, a temesvári Gerhardinum megkapva az első ilyen díjat.

A jutalom egy négynapos táborból és egy jelképes díjból állt: egy oklevél, egy érem és egy virág. Megemlíteném, hogy e díjnak fokozatai vannak: aki először kapja, bronzérmes lesz, aki másodjára, ezüst, harmadjára arany, negyedére és egyben utójára, gyémánt.

A tábor Szovátán zajlott. A szervezők igyekeztek mindent megtenni annak érdekében, hogy ténylegesen úgy érezzük, hogy mi jutalmazottak vagyunk, ezért számos játékkal, interaktív feladattal készültek számunkra. A tényleges jutalom viszont az volt, hogy megismerkedhettünk olyan diákokkal, akik szintén díjazottak és megismerhettük úgy őket, mint életkörülményeiket, mivel tudniillik vannak olyan vidékek országunkban, melyekben a szórvány állapota sokkal elő-

rehaladottabb, mint nálunk.

Úgy érzem, az ott töltött idő alatt sok mindent tanultam, de főképp azt, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy egy olyan életet tudok élni, ahol gyakran megismerkedhetek új emberekkel, ezáltal meg tudok tanulni minden emberhez helyesen viszonyulni. Úgy érzem, az élet attól érdekes, hogy mindig új kihívásokkal áll elő.

Végül, mindenkinek ajánlom, hogy igyekezzen ebben az évben aktív lenni, hogy jövőre „Mákvirág” lehessen!

Jakab Orsolya Erzsébet,

*X. B osztályos tanuló,
a képen középen*

És ma megfogadom...

Az új esztendő a változások és változtatások kezdési ideje is. Egyesek számára már-már hagyományosak az újévi fogadalmak, a jövőt illető ígéretek, tervek. A megannyi külsőség mellett jó, ha szellemi és lelki téren is megújulunk. Eva és Hans Russhold „fogadalmait” akár mi is megszívlelhetjük:

- Olyan erős leszek, hogy lelki békémet senki meg ne zavarhassa.

- Mindenkiel akivel csak találkozom, egészségről, szerencséről és jólétről beszélek.

- Minden dolog pozitív oldalára figyelek, és optimista leszek. Csak a legjobbra gondolok, csak a legjobbat dolgozom és csak a legjobbat várom el másoktól.

- Mások sikerének ugyanúgy örvelek, mint a sajátoménak.

- A múlt hibáit elfelejtem, és a jövő magasabb céljai felé töreksem.

- Mindig jókedvű leszek, minden élőlénynek, akivel találkozom, mosolyt ajándékozok.

- Annyi időt szentelek a magam nemesítésére, hogy ne maradjon idő mások kritizálására.

- Felnevők a gondokhoz, elég nemeslelkű leszek a haraggal és elég erős a félelemmel szemben, elég boldog leszek ahhoz, hogy a múlt nehézségeit elviseljem.

Ferenc pápa: Minden igen, melyet Jézusra kimondunk, a remény rügyfakadása!

December 21-én, a karácsony előtti utolsó általános kihallgatáson a szentatya ismét a keresztény reményről elmélkedett, mégpedig Jézus születésének várásával kapcsolta azt össze, és az otthoni kis betlehemünk melletti imádságos szemlélődésre biztatott. Katekézisének részletekben közöljük.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Nemrég kezdtünk egy katekézissorozatot a remény témájáról, amely remekül illeszkedik az adventi időszakhoz. Izajás próféta vezetett eddig minket. Ma, néhány nappal karácsony előtt, kimondottan arról a pillanatról szeretnék elgondolkodni, amikor Isten Fiának megtestesülésével – úgymond – a remény belépett a világba.

Vannak mondatok, amelyekben Izajás megjövendölte a Messiás születését: „Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Emmánuelnek fogják elnevezni” (Iz 7,14); és máshol: „Vessző kél majd Izaj törzseéből, hajtás sarjad gyökeréből” (Iz 11,1). E mondatokon keresztül feltárul a karácsony értelme: azáltal, hogy emberré lesz, Isten teljesíti ígétét, nem hagyja magára népét, olyannyira közel jön, hogy leveti istenségét. Ily módon Isten bebizonyítja hűségét, bevezeti új uralmát, amely új reményt ad az emberiségnek. Mire irányul ez az új remény? Az örök életre.

Amikor reményről beszélünk, gyakran olyasmire gondolunk, ami nincs az ember hatalmában, és nem látható. Az ugyanis, amit remélünk, meghaladja erőnket és képzele-

tünket. A megváltás elkezdésével azonban Krisztus születése másfajta reményről szól, egy hihető, látható és fogható reményről, ennek alapja ugyanis Istenben van. Ő belép a világba, és erőt ad ahhoz, hogy vele járjunk – Isten velünk jár Jézusban! –, és hogy vele járjunk az élet teljessége felé; megadja az erőt, hogy új módon éljük meg a jelent, még ha az nehéz is. Remélni a keresztény ember számára tehát azt a bizonyosságot jelenti, hogy Krisztussal együtt haladunk a ránk váró Atya felé. A remény sosem mozdulatlan, a remény mindig úton van, és haladásra készítet minket. Ez a remény, melyet a betlehemi gyermek ad nekünk, célt kínál, jó sorsot a jelenben, üdvösséget az emberiségnek, az irgalmas Istenre hagyatkozó ember boldogságát. Szent Pál ebben a mondatban foglalja össze mindezt: „Reményben nyertük el a megváltást” (Róm 8,24), vagyis e világon reményben járva váltattunk meg. Feltehetjük magunknak a kérdést, ki-kik magának: én reményben járok-e, vagy belső életem mozdulatlan, lezárt? Szívem egy bezárt fiók, vagy nyitott a reményre, amely lehetővé teszi számomra, hogy ne egyedül, hanem Jézussal haladjak előre?

Az advent idején a keresztények betlehemet állítanak fel otthona-

tunkban, követve az Assisi Szent Ferenchez kötődő hagyományt. A maga egyszerűségében a betlehem reményt áraszt, a benne szereplő összes alakot a reménynek ez a légköre veszi körül. (...)

Aztán nézzük Máriát, a reménység anyját. Igenjével megnyitotta Isten előtt világunk kapuját: kislány-szíve tele volt reménnyel, és a hit vezette; és így Isten kiválasztotta őt, ő pedig hitt Isten szavának. Kilenc hónapon át az új és örök szövetség frigyládája volt, a barlangban pedig szemléli a gyermeket, és felismeri benne Isten szeretetét, aki eljön, hogy megmentse népét és az egész emberiséget. (...)

Kedves testvéreim, ezekben a napokban a betlehem szemlélésével készülünk karácsonyra! Akkor lesz az igazán ünnep számunkra, ha befogadjuk Jézust, a reménység magvát, akit Isten egyéni és közösségi történelmünk barázdájába helyez. Minden igen, amelyet az érkező Jézusra kimondunk, a remény rügyfakadása. Bizzunk ebben a rügyfakadásban, ebben az igenben: „Igen, Jézus, te meg tudsz menteni engem, te üdvözíteni tudsz engem!”

Reménnyel teljes, boldog karácsonyt kívánok mindenkinek!

*Fordította: Tözsér Endre SP
Magyar Kurír*

Márta és Mária

Elmúltak az ünnepek, Karácsony, Szilveszter, Újév... s az emberek fáradtan, de tele lélekkel pihennek. Mert nagy előkészülettel várták a Kisded születését. De hol, melyik családban nem történik így? Hát még akkor, ha a Gyermekek Isten Fia! Őt nem lehet akárhogy fogadni: nagytakarítás, rend és tisztaság legyen az egész házban. Na, és a sütés, főzés. Hogy Ő még nem eszik belőle, mert anyja tejtől duzzadó emlője táplálja? Eszünk mi, körülöttünk, hogy megszületett: Kiskarácsony, Nagykarácsony, megsült-e már a kalácsom? – szól a mondóka.

Igen, így történik minden ünnep vagy jelentősebb esemény alkalmával. A tékozló fiú hazatérését is lakomával ünnepelték meg, és Ábrahám is tele asztalhoz ültette a három férfit, akik sátra bejáratánál álltak meg. (Vö. Ter 18,1-10). És akkor is így történt, amikor „Jézus és tanítványai betértek egy faluba, egy Márta nevű asszony befogadta Őt házába”. (Lk 10, 38-39). Márta tudta kit fogad be, így méltón akarta Jézust ellátni, hát „sürgött, forgott a sok házi dologban” (Lk 10, 40), akárcsak mi, a Kisded eljövetelekor: hagyományos ételek, diós, mákos tekercs... Beleizzadnak munkájukba a háziasszonyok. Olyannyira, hogy...

- Eljutottál az éjféli misére, vagy legalább az ünnepi nagymisére? – kérdek egy ismerős asszonyt.

- Nem volt erőm. – vallja be. Meg aztán vendégek is jöttek.

Lám, nemcsak a példabeszédben szereplő Márta „sürgött – forgott a sok házi dologban” (Lk 10,40), ha-

nem manapság is találunk „Mártákat”. Mária viszont „leült az Úr lábához és hallgatta szavait” (Lk 10, 40), mert bár kötelező a „terülj asztalkám!”, a vendéggel foglalkozni is kell. Ábrahám is ellátta mindhármukat étellel, lábukat hűsítő

vízzel, de „Míg (azok) ettek, ő ott állt mellettük a fa alatt” (Vö. Ter 1, 10). Mert az Úrnak figyelmet is kell szentelni. És ez a „FIGYELEM” az ünnepi vagy vasárnapi szentmise.

- Én évekig csak nagyünnepekkor kerültem misére. Munkából hazajövet, mert utamba esett, betértem a templomba, de otthon vártak öreg, beteges szüleim és súlyos beteg férjem. Szabad szombatunk nem volt, így vasárnap is csak a házi teendőkkel foglalkoztam – meséli valaki miséből kijövet az utcán, de aki hallgatja, felháborodik:

- Micsoda bűnös asszony, vasárnap dolgozik!

- Az Isten nevében tettem, hisz ők tehetetlenek, mentegetőzik. – Nem hagyhattam mocskban, étlen őket.

- Bocsásson meg neked az Úr, – hangzik a válasz, melyet farizeusi szemforgatás kísér.

Vagy az a férfi, aki hetekig ült felesége ágya mellett, mert az súlyos beteg volt, s ő nem tartotta számon, milyen nap is van: hétfő-e vagy va-

sárnap. Összekulcsolt kezekkel ült és feleségéért imádkozott.

Jézust is elítélték a farizeusok, mert szombaton, amikor betért a zsinagógába, meggyógyított egy bénakézű embert, de ő megkérdezte: a gödörbe esett juhott kihúznátok szombaton? „Pedig mennyivel többet ér az ember a birkánál. Tehát szabad szombaton jól cselekedni”. (Mt 12, 12)

Ezek szerint akkor követünk el bűnt, amikor (valljuk be!), talán feleslegesen ássuk be magunkat a munkába, lelkünk kárára, akárcsak Márta „Sok mindennel törődöl, sok minden nyugtalanít”. (Lk 10, 42).

Tudom, nem könnyű egy személyben Márta és Mária szerepét vállalni, de az Úr tisztelete nemcsak gazdagon megterítetett asztalból áll, lelkünket is lábai elé kell tennünk. De megéri az igyekezet, mert teljes értékű ünnepünk csak így lehet. Hát próbáljuk meg, testvéreim! Az Úr áldása erőt ad hozzá.

Kató Gizella

Papa Francisc la 80 de ani

- Vineri, 16 decembrie 2016, ora 15:30, a fost sărbătorit, la împlinirea a 80 de ani, în cadrul unei manifestări la Biblioteca Germană „Alexander Tietz” din municipiul Reșița, Papa Francisc (născut sub numele de Jorge Mario Bergoglio, la 17 decembrie 1936, în Buenos Aires, Argentina). Oaspetele manifestării în limba română a fost părintele canonic József Csaba Pál, arhidiacon al Banatului Montan. În cadrul manifestării a fost prezentată expoziția filatelică „Papa Francisc”, cu exponate din colecția Erwin Josef Țigla. Cu incursiuni muzicale a contribuit grupul de tineret „Fiamma” al Parohiei romano-catolice „Maria Zăpezii” din Reșița, condus de prof. Christine Maria Surdu. Asociația Germană de Cultură și Educație a Adulților Reșița a marcat împlinirea celor 80 de ani printr-un plic filatelic ocazional și o ștampilă adecvată. Întreaga corespondență trimisă de la oficiul poștal Reșița 1 în ziua de 17 decembrie, a fost obliterate cu această ștampilă. (Erwin Josef Țigla)

4 milioane de credincioși în Vatican, în cursul anului 2016

4 milioane de credincioși au participat în cursul anului 2016 la întâlnirile cu Sântul Părinte, din Vatican. Informația a fost difuzată de Prefectura Casei Pontificale la sfârșit de an, făcând cunoscut cadrul general al participării credincioșilor la diferitele întâlniri cu Sântul Părinte, desfășurate în Vatican: audiențele generale și cele speciale, audiențele jubiliare, celebrările liturgice, întâlnirile cu pelerinii și credincioșii prilejuate de rugăciunea Angelus și Regina Coeli.

Datele sunt însă aproximative,

subliniază materialul Radio Vatican, fiind calculate pe baza cererilor de participare la diferitele evenimente, adresate Prefecturii Casei Pontificale, și pe baza biletelor distribuite de aceasta, ca și în funcție de estimările generale privind prezența pelerinilor și a credincioșilor la diferite momente, precum „Angelus” și „Regina Coeli”. Desigur, acest cadru se referă doar la evenimentele din Vatican și nu cuprinde alte celebrări la care a fost prezent Sântul Părinte, cu participarea unui mare număr de credincioși. (ro. radiovaticana.va)

Papa va anunța în fiecare primă duminică a lunii o intenție urgentă de rugăciune

- Papa Francisc modifică practica intențiilor sale lunare de rugăciune, răspândite în lumea întreagă de Apostolatul Rugăciunii. Într-un anunț pe blogul său, în ziua de vineri, 30 decembrie 2016, pr. iezuit James Kubicki, director național al Apostolatului Rugăciunii din America, a explicat că o intenție papală lunară de rugăciune a fost dată lumii prin Apostolatul Rugăciunii, cunoscut acum ca Rețeaua Mondială

de Rugăciune a Papei, începând de la sfârșitul anilor 1800. O a doua intenție pentru misiuni a fost adăugată în 1929.

În anul 2016, a fost adăugată o noutate, cu un material video în care apărea Sfântul Părinte, ilustrând intențiile fiecărei luni. Acum Papa Francisc introduce o modificare în acest proces. El „revine la practica unei singure intenții lunare; douăsprezece intenții pentru anul 2017, care alternează între evanghelizare și intenții universale, au fost deja făcute publice”, a explicat pr. Kubicki. „Având în vedere însă viteza de comunicare din era digitală, el adaugă o a doua intenție de rugăciune, urgentă, pe care o va face cunoscută în cadrul discursului său de dinaintea rugăciunii Angelus din prima duminică a fiecărei luni”. „Pr. Frederic Fornos SJ, directorul internațional al Rețelei Mondiale de Rugăciune a Papei, vede în aceasta un mod prin care Papa Francisc dorește să înfrunte ‘cultura indiferenței’, concentrând atenția noastră în rugăciune asupra unor situații care sunt ‘mai concrete, exacte, legate de circumstanțe actuale’”. (catholica.ro)

Aussichten auf eine heile Welt

Wie wird man ein Heiliger? So wie man ein Musiker, ein guter Handwerker oder etwas anderes von Beruf wird? Mit Begabung und Übung? Die Begabung kommt von Gott. Die einen haben davon mehr, die anderen weniger.

Aber doch, wie wird man ein Heiliger? Auch mit Begabung und Übung? Ist da der erste Schritt der Übung unsere Aufgabe: hinhören? Ja, Hinhören auf die Seligpreisungen der Bergpredigt, die die Ideen Gottes für eine neue Welt zusammenfassen und den Stoff für das Heiligwerden beinhalten. Denn: Selig, die es fertigbringen, loszulassen. Selig, die sich nicht verdrücken, wenn Menschen leiden. Selig, die zielstrebig sind und doch behutsam. Selig, die einander lieben, achten und ehren. Selig, die keine böse Absicht haben. Selig, die vermitteln können und Frieden stiften. Selig, die sich auslachen lassen, weil sie faire oder von ihrer Sache fest überzeugte Menschen sind. Selig, die belächelt werden, weil sie ihr Christentum praktizieren. – Ist es das, worum es Gott geht? Sind das seine Hauptanliegen in den zehn Geboten und den Seligpreisungen, ist das sein Wille, der geschehen soll, wie wir im Vaterunser beten?

Doch wer lässt sich darauf ein? Die Wirklichkeit sieht doch anders aus. Die Wirklichkeit ist eine Welt voll von sozialer Kälte, voll von Egoismus. Wirklichkeit ist der eiskalte Arbeits- Finanz- und Wirtschaftsmarkt in der postfaktischen Zeit. In dieser Lebenswirklichkeit werden die Hauptanliegen Gottes ignoriert und die besten Aussichten auf eine heile Welt missbraucht. Nachweislich leben die Reichen länger, und sie werden immer reicher, während die Armen immer ärmer werden. Nachweislich wird der Konkurrenzkampf in allen Bereichen des Lebens immer aggressiver. Wo schafft man es, zu den Seliggepriesenen zu zählen und erst recht: Wo bleibt da das Heilige?

Aber einer hat es in der Tat unternommen, die Bergpredigt eins zu eins umzusetzen: der „Berg-Prediger“ aus Nazareth selber. Und das bis zur letzten Konsequenz. Er hat nach seinen eigenen Worten gelebt: Der Kampf um die Macht, das war nicht sein Ding. Und das Geld und das Streben nach weltlichen Gütern waren auch nicht sein Lebensinhalt. Auch sah er im Mitmen-

schen nicht den Konkurrenten, sondern wirklich den Mitmenschen. „Bei euch soll das alles nicht so sein“, hat er gesagt und es auch selbst gelebt. Seine Grundsätze waren: Gewaltlosigkeit, Frieden, Loslassen, Güte, Liebe und Wahrheit. Er war die personifizierte Bergpredigt.

Wenn man sich aber sein Ende ansieht, dann ist dieses Gutsein lebensgefährlich. Er blieb sich trotzdem treu. Darum wurde er ausgeschaltet, darum musste er sterben. Daher die Frage: Hat Jesus mit seiner Bergpredigt eine Chance? Oder macht er uns dadurch eher mutlos, gleichgültig. Bringt er uns weit weg vom Heiligwerden? Bringt er uns nur Spott und Häme bis hin zum Mobbing, bis an den Rand der Verzweiflung?

Gott bleibt mit seiner Vision vom guten Leben nicht allein: Jesus lässt sich darauf ein, er findet immer wieder Menschen, die Lust auf Gewaltlosigkeit, Lust auf Frieden, Freude am Loslassen haben. Er findet Menschen, die die Seligpreisungen der Bergpredigt, die Ideen Gottes für eine neue Welt zusammenfassen und umsetzen und den Stoff für das Heiligwerden liefern. Jeden Tag stehen solche Menschen im Heiligenkalender, das ganze Jahr über. Man kann sich fragen, woher die Nachhaltigkeit dieser Bergpredigt kommt. Aber es gibt sie, diese kostbaren Menschen, die cool und ehrlich sind, gewaltfrei, transparent, ohne viel Inszenierung, ohne Lust auf Wegwerfbeziehungen; Menschen, an denen man sich orientieren und aufrichten kann. Es sind Heilige und Selige des großen kirchlichen Kalenders, und es sind Alltagsbegabungen von nebenan. Sie haben bekannte Namen und heißen dann Mutter Teresa oder Franziskus. Sie haben viele Namen. Oder sie sind so unbekannt wie eine Nachbarin, wie der Mann von nebenan. Aber sie alle diese sind die Hoffnungszeichen, dass Gottes Vision von der Bergpredigt keine Utopie ist. Es könnte auch sein, dass wir bald merken: Die Zahl der Menschen die Gott selig preist, wird immer größer!

Paul Kollar,

Pfarrer von Bodenheim (Diözese Mainz)

UNITATEA CREAȚIEI... și UNITATEA noastră!

Unitatea creației, pure, la începuturi, pe când mielul și lupul..., și unitatea noastră, în Iubire, prin slujire, UNITATEA este Opera lui Dumnezeu!

Iubindu-ne atât de mult, Tatăl Cerească, a trimis Spiritul Său cel Sfânt să ne conducă, pentru a ne întâlni cu Fiul Său și Domnul nostru Isus Cristos. A voit El să pregustăm din unitatea aceasta concretă, pentru a trăi deplin, nu numai în Săptămâna Unității din 18-25 ianuarie a Noului An, 2017, ci permanent să înțelegem că suntem chemați la UNITATE. Anul Milostivirii ne-a pregătit deja. Și-am să vă relatez experiența mea din luna decembrie, pentru ca și voi, Preaiubiților să observați semnele de iubire ale Domnului nostru, în viața voastră! În dialogul meu cu El, i-am spus:

Cum aș putea să-Ți mulțumesc, Isuse, pentru că, schimbând programul meu, m-ai surprins cu Iubirea Ta? Tu mi-ai dăruit bucuria unică pe care o simt împlinind Voința Ta... și așa, iubindu-Te, pentru că Tu M-ai iubit mai întâi, am înțeles ardoarea dorinței Tale exprimate în Sfânta Evanghelie după Ioan, capitolul 17: „Tată, Te rog ca toți să fie UNA, precum noi...”. Și pentru că dorința Ta contează pentru mine, m-am abandonat Iubirii Tale; și pentru că Tatăl Ți-a împlinit dorința, eu o urmăresc, încerc să fac partea mea și, Doamne, câtă bucurie îmi aduce. Acum, în luna în care m-am născut și creștinătatea reînviază cu RECUNOȘTINȚĂ Nașterea Ta, ai voit să Te întâlnești cu mine la Clinica- Sanatoriu Eden-Breaza, jud.Prahova. De cum am ajuns, am simțit Iubirea Ta în cei care ne-au primit! Lucia, asistenta care m-a primit, iradia bucuria supranaturală pe care doar prezența

Ta o provoacă! Era adevărată măr-turia soțului meu care a venit pentru a doua oară, acum însoțit de mine!

„Doi îngeri în alb”, doi frați medici, Dr. Stelian Răileanu – director al clinicii și Dr. Valerian cu soția sa Narcisa, consacrați Medicului nostru prin excelență, neobosiți, reușesc să aducă mângâiere pentru pacienții care vin chiar și cu boli incurabile. Te rog pe Tine, Iubirea mea, să le răsplătești oboseala... am rămas uimită când am fost anunțați că la ora 6 dimineața avem programare la ecograf...

Doresc să-ți mulțumesc pentru rugăciunea de dimineața și programul spiritual de seară! I-ai învățat pe ai Tăi să se ocupe și de trup și de suflet... după Modelul Tău... Ei Te-au văzut pe Tine iertând păcatele și apoi vindecând și trupurile... Îți mulțumesc pentru comorile Tale, pe care le-am descoperit în asistentele care se ocupau de pacienți și asistenții care se ocupau de pacienți. Ei aparțin unei biserici neoprotestante, dar pacienții aparțin de diferite confesiuni! Tu mi-ai dovedit și m-ai convins că Iubirea se concretizează în slujire! Tu ai spus: „În aceasta va cunoaște lumea că sunteți ucenicii mei, de veți avea dragoste întru voi!” Așadar, când vei veni, Ți-i vei lua pe ai Tăi din fiecare confesiune. Preocuparea noastră să fie să-Ți aparținem Ție! ...și Te-am întâlnit, pe Tine, răstignit și părăsit, în Eva, tână de 29 de ani cu puternice dureri ale sistemului osos, în suferința pe care o avea doamna Tamara, care recita poezii... în suferința soțului meu care aici a prins viață, datorită unui regim alimentar sănătos, vegetarian și tratamentelor cu băi de ceaiuri, împachetări cu lut și nămol. Dar Ți-am simțit mâinile în mâinile

binecuvântate ale personalului medical. Impresionant, după ce, Elena aplica lutul binefăcător, și-l modela, s-a plecat pe genunchi și ne-am rugat împreună! Seara, le-am recitat poezia mea IDENTITATE: Sunt lutul care din suflarea Ta a prins viață... La fel, Tünde, cu mânuțele ei binecuvântate, venită din Turda, să slujească din Iubire, a făcut cursul pentru masaj pentru că și-a dorit atât de mult să poată face bine ființei umane. Pe când s-au amintit cuvintele Sfântului Paul: „Cristos în voi, nădejdea slavei”, am vorbit despre principiul acesta minunat de viață pe care eu, noi îl exersăm de aproape 30 de ani! Și-am fost cu toții de acord că e minunat să Te vedem pe Tine în ceilalți... câte întâlniri cu Tine! Ți-a plăcut că am pus în comun darurile primite de Sus? În fiecare seară ne-am spus unii altora experiențe în care am observat semnele Iubirii Tale... și mi-a fost bine să vorbesc despre ele și ne-am înflăcărat credința și recunoștința.

Îți mulțumesc pentru experiența aceasta unică din care am învățat că Tu ne chemi la unitatea cu toți frații noștri, cum minunat spune Papa Francisc: „...nu ne putem numi creștini dacă nu facem unitate cu ceilalți frați ai noștri!”

Prof. Elena Ștefănescu

Curiozitatea de a ști ce este dincolo de noi

*Interviu: Reputatul profesor Dumitru Constantin Dulcan, medic primar neurologie, vorbește despre prezența lui Dumnezeu în spatele fiecărui lucru
partea a IV-a*

**„Fundamentalistii susțin că la Dumnezeu nu se ajunge decât pe o singură cale. Și totuși, Dumnezeu însuși ne spune, prin o mie de surse, că drumurile spre El sunt nenumărate. Vârful muntelui e unul singur, indiferent pe ce versant îl urci.”
D. C. Dulcan**

Continuăm în acest număr al revistei interviul realizat cu renumitul profesor universitar doctor Dumitru Constantin Dulcan (n. 6 noiembrie 1938, Mârghia, Argeș), medic primar neurologie, doctor în Științe Medicale Electroencefalografie și șeful Catedrei de Neurologie din cadrul Universității „Titu Maiorescu” din București.

Este, totodată, creatorul unor valoroase monografii, tratate, lucrări și volume științifice precum și eseistice, cu accente de metafizică și filosofia științei.

Mai mult decât atât, domnul Dumitru Constantin Dulcan a obținut, în decursul carierei dumnealui impresionante, nenumărate premii științifice și literare naționale și internaționale.

Voi reda, așadar, mai jos un fragment dintr-un interviu despre prezența lui Dumnezeu în spatele fiecărui lucru, interviu citit pe site-ul ganduridinierusalim.com:

„Nu creierul generează conștiința, ci conștiința are în primire un creier de care se folosește”

– *Din toate cazurile pe care le-ați întâlnit și studiat, care vi se pare cel mai spectaculos?*

– Cred că cel mai impresionant este cazul Anitei Moorjani, pe care l-a și relatat într-o carte autobiografică. Era de patru ani bolnavă de cancer limfatic când, intrată în comă profundă, terminală, începe să perceapă lumea dincolo de limitele obișnuite. Deși are ochii închiși, fiindcă e supusă reanimării, îl vede pe fratele său în avionul cu care venea din India la Hong Kong, pentru a fi prezent la ultimele sale clipe de viață. Aude discuțiile între medici și soțul său, deși ele aveau loc pe un coridor îndepărtat. Și nu doar că îi aude și vede, dar le aude și gândurile. Se eliberează din trupul fizic și constată, cu uimire, că poate fi în mai multe locuri în același timp.

Vede toate manevrele de reanimare pe care le fac medicii, înțelege dispariția soțului și ar vrea să-i spună fratelui să nu se grăbească, fiindcă nu va muri până nu va veni. Însă nimeni nu o aude. După o vreme, atașamentul ei față de oameni se estompează și intră într-o lume minunată, guvernata de bucurie și de iubire necondiționată. Își revede tatăl, care murise cu zece ani înainte, cu care stă de vorbă și care o anunță că nu a venit încă timpul să rămână acolo. Își vede filmul vieții și înțelege misiunea pentru care a sosit pe pământ și ceea ce mai are de făcut pentru a o împlini. Nu se bucură la gândul revenirii în corpul bolnav, dar înțelege că trebuie să se întoarcă să transmită lumii un mesaj. La ieșirea din comă, le zâmbește medicilor și le spune că a fost vindecată și va trăi. Nimeni n-o ia în serios. Și totuși, peste câteva zile, la analizele efectuate, medicii constată semne certe de vindecare.

(Interviu de Dia Radu - Articol preluat de pe portalul: cunoastelumea.ro)

psih. Irina Vastag

Factorii de risc cardiovascular

Factorii de risc reprezintă condiții ce se asociază cu un risc crescut de a dezvolta o afecțiune cardiovasculară. Cu cât aveți mai mulți factori de risc, cu atât posibilitatea de a vă îmbolnăvi sau chiar de a muri de cauză cardiacă este mai mare.

Pe de altă parte, absența factorilor de risc la un moment dat nu vă garantează protecția față de apariția bolii! În România, bolile cardiovasculare sunt responsabile de 6 din 10 decese. Creșterea numărului de bolnavi cu afecțiuni cardiovasculare este comună în toate societățile de consum. Vestea bună este că acum se știe în bună parte cum puteți preveni și trata aceste boli. Pentru că este mai simplu și mai ieftin să previi decât să tratezi!

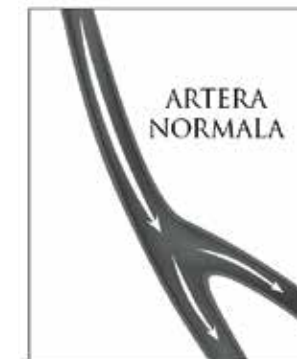
„Problemele nu sunt decât soluții care așteaptă să fie puse în practică” (Liz Babbs). Prevenția implică acțiuni menite să reducă apariția bolilor sau să minimalizeze urmările acestora. În primul caz se vorbește despre prevenția primară iar în al doilea caz despre prevenție secundară.

Ateroscleroza

Principala cauză a bolilor cardiovasculare, ateroscleroza înseamnă îngroșarea difuză sau localizată a peretelui arterelor cu grăsimi (în principal colesterol). Arterele sunt vasele ce transportă sângele de la inimă spre întregul corp. Pot fi afectate arterele inimii (conducând la boala ischemică cardiacă), dar și arterele ce alimentează alte organe (de exemplu creierul sau membrele inferioare).

Infiltrarea peretelui determină reducerea variabilă a diametrului vasului respectiv și implicit a fluxului sângelui până la stoparea sa (temporară sau definitivă). Astuparea unei artere are drept consecință infarctul. Reducerea diametrului vasului cu diminuarea circulației sângelui sub necesitățile organului în timpul efortului sau, mai grav, în repaus, determină ischemie. În ambele cazuri, forma comună de manifestare este durerea, dar prezența ei nu este regulă! Ateroscleroza debutează încă de la 20-25 ani și evoluează „în tăcere” o perioadă variabilă de timp.

Ateroscleroza este accelerată de expunerea la factorii de risc cardiovascular. O parte dintre factorii de risc pot și trebuie să fie identificați de către pacienți. De aceea este important ca aceștia să fie în primul rând cunoscuți,

iar educația sanitară este deosebit de importantă în orice țară civilizată.

În tabel vă prezentăm schematic principalii „inamici” ai inimii dumneavoastră, factorii de risc cardiovascular:

Factorii de risc ce nu pot fi influențați

- Vârstă
- Sex
- Ereditate

Factorii de risc ce pot fi influențați

- Hipertensiune arterială
- Hipercolesterolemie
- Diabet zaharat
- Fumat
- Obezitate
- Sedentarism
- Alți factori de risc: fibrinogen, proteina C reactivă, homocisteină, lipoproteina(a), Apolipoproteina B, stres, depresie.

Factori de protecție

- HDL colesterol
- Activitatea fizică
- Estrogeni
- Alcool în cantitate moderată

După cum se observă, unii factori pot fi „atacați”, alții nu. Sunt lucruri pe care nu le puteți schimba: vârsta, sexul, istoricul familial de boli cardiovasculare. Dar există dușmani mai mari, ce au apărut în viața omului ca urmare a „binefacerilor” civilizației moderne: sedentarismul, obezitatea; dar și ca urmare a deficiențelor ei: stresul, fumatul, drogurile. Din fericire, acești factori pot fi evitați sau eliminați chiar de către dumneavoastră. Există și inamici cărora le puteți ține piept cu succes dacă apelați la ajutorul medicului: hipertensiunea arterială, diabetul, colesterolul crescut trebuie controlate periodic și tratate, de regulă toată viața, cu medicamente.

(sursa: Ghidul pacientului – Factorii de risc cardiovascular)

Săptămâna ecumenică de rugăciune pentru unitatea creștinilor

Dragostea lui Hristos ne îndeamnă la împăcare (cf 2 Cor 5,14-20)

18-25 ianuarie 2017

Creștinii din lumea întreagă se roagă împreună pentru unitatea creștină. Anul acesta, în contextul aniversării a 500 ani de la reforma lui Martin Luther, Consiliul Bisericii din Germania a acceptat, la invitația Consiliului ecumenic al Bisericilor, sarcina de a redacta textul materialelor pentru această săptămână de rugăciune ecumenică, prezentate pe scurt în cele ce urmează.

ZIUA 1 UNUL A MURIT PENTRU TOȚI - (2 CORINTENI 5, 14)

Isaia 53, 4-12 Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat

Psalm 117, 14-29 Certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat

1 Ioan 2, 1-2 El este jertfa de ispășire pentru păcatele (...) lumii întregi

Ioan 15, 13-17 Sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi

Comentariu - Când Sfântul Pavel a fost convertit la credința în Hristos a ajuns la o înțelegere cu totul nouă: unul a murit pentru toți. Pen-

tru că Iisus a murit pentru toți, toți au murit cu El (2 Corinteni 5, 14). Când murim cu Hristos vechiul nostru mod de viață rămâne în trecut și pătrundem într-o nouă formă de existență: viața din belșug - o viață în care și astăzi putem cunoaște mângâierea, încrederea și iertarea - o viață care continuă să aibă sens chiar și după moarte.

ZIUA A 2-A CEI CE TRĂIESC, SĂ NU MAI TRĂIASCĂ PENTRU SINE - (2 CORINTENI 5, 15)

Mihei 6, 6-8 „Ți s-a arătat, omule, ceea ce este bun”

Psalm 24, 1-5 Căile Tale, Doamne, arată-mi

1 Ioan 4, 19-21 Noi iubim pe Dumnezeu fiindcă El ne-a iubit cel dintâi

Matei 16, 24-26 Cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla

Comentariu - Prin moartea și învierea lui Iisus Hristos am fost eliberați de nevoia de a ne crea propriul sens și de a trăi doar după pu-

terile noastre. Ci trăim în puterea dătătoare de viață a lui Hristos, care a trăit, a murit și a înviat pentru noi. Când ne „pierdem” sufletul pentru El, îl câștigăm. Creștinii sunt chemați să dezvolte noi forme de viață comunitară. Evanghelia ne cheamă să trăim nu pentru noi, ci pentru Hristos, și este și o chemare să mergem către ceilalți și să rupem barierele izolării.

ZIUA A 3-A NOI NU MAI ȘTIM DE ACUM PE NIMENI DUPĂ TRUP - (2 CORINTENI 5, 16)

I Regi 16, 6-7 Omul se uită la față. Iar Domnul se uită la inimă

Psalm 18, 7- 13 Porunca Domnului este strălucitoare, luminează ochii

Fapte 9, 1-19 Saul devine Pavel Matei 5, 1-12 Fericiile

Comentariu - Întâlnirea cu Hristos întoarce totul cu susul în jos. Sfântul Pavel a trăit acest lucru în drumul spre Damasc. Pentru prima dată a văzut cine e cu adevărat Iisus: Mântuitorul lumii. Punctul lui de vedere s-a schimbat radical. A trebuit să renunțe la judecata lui omenească, lumească. Întâlnirea cu Hristos schimbă și perspectiva noastră. Cu toate acestea, zăbovim adesea în trecut și judecăm după standarde omenești. Supunându-ne astăzi Legii lui Hristos, suntem chemați să-i vedem pe ceilalți așa cum îi vede Dumnezeu, fără neîncredere și prejudecăți.

ZIUA A 4-A CELE VECHI AU

TRECUT - (2 CORINTENI 5, 17)

Facerea 19, 15-26 Să nu te uiți înapoi Psalm 76, 5-15 Dumnezeu e totdeauna credincios

Filipeni 3, 7-14 Uitând cele ce sunt în urma mea

Luca 9, 57-62 Mâna pe plug

Comentariu - Adesea trăim din trecut. Privirea înapoi ne poate ajuta, și adesea este necesară pentru vindecarea memoriei. Ne poate și paraliza și împiedica să trăim în prezent. Biblia ne încurajează să ne amintim trecutul, să luăm putere din amintiri și să ne amintim binele făcut de Dumnezeu. Însă ne cere și să lăsăm în urmă cele vechi, chiar și pe cele bune, pentru a-L urma pe Hristos și a trăi o nouă viață în El.

ZIUA A 5-A TOATE S-AU FĂCUT NOI - (2 CORINTENI 5, 17)

Iezechiel 36, 25-27 Vă voi da inimă nouă

Psalm 125 Plini de bucurie

Coloseni 3, 9-17 Înnoirea în Hristos

Ioan 3, 1-9 Nașterea din duh

Comentariu - Sfântul Pavel s-a întâlnit cu Hristos, Domnul cel înviat, și a devenit om nou - așa cum se întâmplă cu toți cei ce cred în Hristos. Această creație nouă nu se vede cu ochiul liber, ci este o realitate a credinței. Dumnezeu trăiește în noi prin puterea Sfântului Duh și ne lasă să ne împărtășim de viața Sfintei Treimi. O convingere comună în multe biserici este că cu cât suntem mai mult în Hristos, cu atât mai aproape suntem unii de alții.

ZIUA A 6-A DUMNEZEU NE-A ÎMPĂCAT CU SINE - (2 CORINTENI 5, 18)

Facerea 17, 1-8 Dumnezeu încheie legământ cu Avraam

Psalm 97 Lumea a văzut mântuirea Domnului

Romani 5, 6-11 Dumnezeu ne-a împăcat cu El în Iisus Hristos

Luca 2, 8-14 Binevestirea bucuriei

Comentariu - Reconcilierea are două fațete: este în același timp fascinantă și cumplită. Căci reconcilierea înseamnă să renunțăm la dorința noastră de putere și recunoaștere. În Hristos, Dumnezeu ne împacă prin har cu El Însuși, deși ne-am îndepărtat de El. Toate bisericile sunt chemate să aducă reconcilierea în comunitățile lor și să se opună tuturor formelor de discriminare, căci suntem toți parte a legământului lui Dumnezeu.

ZIUA A 7-A SLUJIREA ÎMPĂCĂRII - (2 CORINTENI 5, 18-19)

Facerea 50, 15-21 Iosif se împacă cu frații lui

Psalm 71 Împărăția lui Dumnezeu aduce dreptate și pace

1 Ioan 3, 16-21 Iubirea lui Dumnezeu ne face să ne iubim unii pe alții

Ioan 17, 20-26 Iisus se roagă pentru unitatea Bisericii Lui

Comentariu - Împăcarea între Dumnezeu și oameni este realitatea esențială a credinței noastre creștine. Sfântul Pavel era convins că iubirea lui Hristos ne face să aducem împăcarea lui Dumnezeu în toate aspectele vieții noastre. Astăzi acest lucru ne face să ne examinăm conștiințele în privința diviziunilor

noastre. După cum o dovedește istoria lui Iosif, Dumnezeu dă mereu harul necesar pentru vindecarea legăturilor rupte.

ZIUA A 8-A ÎMPĂCAREA CU DUMNEZEU - (2 CORINTENI 5, 20)

Mihei 4, 1-5 În zilele de apoi va domni dreptatea

Psalm 86 Lucruri mari s-au grăit

Apocalipsa 21, 1-5 Dumnezeu va face cer nou și pământ nou

Ioan 20, 11-18 Întâlnirea cu Hristos cel înviat duce la slujirea personală

Comentariu - Și dacă profețiile din Biblie s-ar adevăra? Dacă războaiele între oameni s-ar opri și din arme s-ar face obiecte dătătoare de viață? Dacă ar domni dreptatea și pacea lui Dumnezeu? Ar fi culminația reconcilierii cu Dumnezeu în Iisus Hristos. Ar fi raiul! Cum putem deja să trăim această prezență a raiului? Să celebrăm împreună. Poate suntem inspirați să împărtășim imagini, poezii și cântece din tradițiile noastre. Astfel putem crea spații în care să ne trăim credința comună și speranța în Împărăția lui Dumnezeu.

sursa: www.aidrom.ro

Scrisoare a papei Francisc adresată episcopilor: Apărați copiii de noii Irozi

Ca odinioară, la uciderea pruncilor nevinovați de către Irod, continuă să se audă și în timpurile noastre, din nefericire, plânsul atâtor mame și familii pentru moartea fiilor lor nevinovați, scrie papa Francisc în scrisoarea adresată episcopilor în sărbătoarea liturgică a Sfinților Prunci Nevinovați, celebrată anual de Biserica catolică pe 28 decembrie. Scrisoarea a fost di-

fuzată în 2 ianuarie 2017, de Sala de Presă a Sfântului Scaun. Pornind de la pagina Evangheliei despre uciderea copiilor nevinovați (Mt 2, 16-18), pontiful evidențiază „durerea mamei care plâng pentru moartea fiilor lor” în fața „tiraniei și a setei nepotolite de putere a lui Irod. Un plâns pe care și astăzi îl putem auzi, care ne atinge inima și pe care nu putem și nu vrem să-l ignorăm, nici să-l facem să tacă. Astăzi, în rândul oamenilor noștri, o scriu cu adâncă durere, se aude încă, din nefericire, tânguirea și plânsul multor mame și familii pentru moartea fiilor lor, a fiilor lor nevinovați”.

„A contempla Ieslea Pruncului Isus înseamnă a contempla și acest plâns, a învăța să ascultăm ceea ce se întâmplă în jurul nostru și să avem o inimă sensibilă și deschisă la durerea aproapelui, mai ales când e vorba de copii”; înseamnă, în același timp, „a fi capabili să recunoaștem faptul că și astăzi se scrie acest capitol trist din istorie. A contempla Ieslea lui Isus izolând-o de viața care o înconjoară, ar însemna să transformăm Nașterea Domnului într-o poveste frumoasă care ar trezi în noi sentimente bune, dar ne-ar lipsi de forța creatoare a Veștii celei bune pe care Cuvântul întrupat vrea să ne-o dăruiască. Și tentația există”.

Papa se întreabă în scrisoarea sa adresată episcopilor: „E posibil să trăiești bucuria creștină întorcând spatele în fața acestei realități? E posibil să simți bucuria creștină ignorând plânsul fratelui, al copiilor? Sfântul Iosif a fost primul chemat să păstreze bucuria mântuirii. În fața crimelor atroce care aveau loc,

sfântul Iosif, exemplu de om ascultător și credincios, a fost capabil să asculte glasul lui Dumnezeu și misiunea pe care Tatăl i-a încredințat-o. Și pentru că a știut să asculte glasul lui Dumnezeu și s-a lăsat călăuzit de voința sa, a devenit mai sensibil la ceea ce îl înconjură și a știut să citească evenimentele cu realism”.

„Același lucru se cere astăzi de la noi, păstori Bisericii”, scrie mai departe Sfântul Părinte, „să fim oameni capabili de a asculta și de a nu fi surzi la glasul Tatălui, pentru a fi în acest fel mai sensibili la realitatea înconjurătoare. Astăzi, luându-l ca model pe sfântul Iosif, suntem îndemnați să nu permitem să ne fie furată bucuria. Suntem îndemnați să o apărăm de Irozii zilelor noastre. Și asemenea sfântului Iosif, avem nevoie de curaj pentru a accepta această realitate, pentru a ne ridica și a o lua în mâinile noastre (cf Mt 2,20)”.

„Bucuria creștină ia naștere dintr-o chemare, aceeași pe care a primit-o sfântul Iosif, de «a lua» și a ocroti viața, mai ales viața pruncilor nevinovați de astăzi. Sărbătoarea Nașterii Domnului reprezintă un timp care ne interpelează să păzim viața și să o ajutăm să se nască și să crească; să ne reinnoim ca păstori curajoși. Acest curaj”, încheie papa Francisc, „dă naștere unor dinamici capabile să conștientizeze realitatea pe care o trăiesc mulți dintre copiii noștri și să lucrăm pentru a le garanta condițiile necesare pentru ca demnitatea lor de fii ai lui Dumnezeu să fie nu doar respectată, ci, mai presus de toate, apărată”.

(ro.radiovaticana.va)

Sfânta Fecioară Maria de la Lourdes

11 februarie

În 1858, Bernadette Soubirous a raportat o viziune a Fecioarei de la Lourdes, o mică localitate de la poalele Munților Pirinei. În ziua de 11 februarie, tânăra Bernadeta Soubirous, în vârstă de 14 ani, dintr-o familie de oameni săraci, neștiind să citească și să scrie bine, foarte modestă și retrasă, împreună cu sora ei și o vecină de o seamă cu ele, a pornit să adune câteva brațe de crengi uscate, în apropiere de stânca Massabielle. Pentru aceasta, trebuia să treacă cu piciorul apa pârâului Gave. Bernadeta, fiind suferindă de astm, a rămas în urmă, gândindu-se că nu ar fi bine să pună picioarele în apa rece.

Deodată, aude un vuiet ca de vijele ce clatină copacii; își ridică ochii și, uimită, observă că, din peștera din fața ei, „o doamnă” îmbrăcată în alb, încinsă cu o panglică azurie, cu înfățișare strălucitoare, o privește și îi surâde. Doamna avea în mâini un șir de mătânii pe care le strecura printre degete; Bernadeta scoate și ea rozariul pe care îl purta întotdeauna la ea și se roagă împreună a treia parte din Rozariu. Când celelalte două se întorc cu lemnele adunate, o găsesc pe Bernadeta parcă strălucind de mulțumire. Le spune ce s-a întâmplat, și toate trei se hotărăsc să nu spună nimănui nimic, dar a doua zi să vină din nou și să controleze mai cu atenție peștera. Ajunsă acasă, sora Bernadetei le-a destăinuit părinților cele întâmplate, aceștia le-au interzis aspru de a mai merge acolo, dar, la rugămintele Bernadetei, au cedat. Apariția se repetă în ziua de 18 februarie.

Doamna a surâs blând când Bernadeta, învățată de prietenele ei, a stropit cu apă sfințită spre locul arătării; apoi a vorbit: „Vreți să fiți bună și să veniți aici timp de 15 zile? Nu vă promit să vă fac fericită în această lume, ci în cealaltă”. În cursul aparițiilor care au urmat, Doamna i-a cerut Bernadetei să se roage pentru păcătoși și să-i îndemne pe cei credincioși să facă pocăință.

La 25 februarie a invitat-o să bea apă dintr-un izvor, arătându-i locul unde se află. Nu era nici un strop de apă. Bernadeta răscolește cu degetele pământul pietros; un fir subțire de apă își face apariția și, încet-încet, se adună în gaura săpată. Bernadeta bea o înghițitură și se spală pe față; era izvorul apei minunate de la Lourdes. În ziua de 2 martie, Doamna i-a spus copilei să comunice preoților dorința ei ca să se facă procesiune și să se construiască o capelă în acel loc. Parohul Peyramale s-a arătat cu totul neîncercător și a tratat-o foarte aspru pe Bernadeta: „Spune-i acelei Doamne să-și spună numele”; în ziua de 25 martie, Doamna a dat răspunsul: „Eu sunt Neprihănită Zămislire”.

Cu patru ani mai înainte, Papa Pius al IX-lea proclamase dogma Zămisirii fără de păcatul strămoșesc a Preacuratei Fecioare Maria; acum, Maria arată titlul prin care dorea să fie onorată. Mulțimi tot mai numeroase au început să se îndrepte spre locul acestor întâmplări. Autoritățile au interogato, au amenințat-o pe Bernadeta și au interzis accesul la grotă; după multe cercetări, drumul la grotă a fost

lăsat liber, chiar din ordinul împăratului Napoleon al III-lea. Fapte minunate, vindecări miraculoase, transformări sufletești neașteptate, toate verificate cu atenție, nu numai de Biserica, dar și de o comisie medicală formată din 30 de persoane, dovedeau că în acel loc Dumnezeu își arăta mila și puterea într-un mod deosebit. Și astăzi, după mai bine de o sută de ani, mulțimi nenumărate se îndreaptă spre apa firavului izvor pentru a experimenta „miracolul Lourdesului”: bucuria împăcării cu viața, cu oamenii, cu Creatorul.

Cuvântul „penitență”, „pocăință”, insistent repetat de „Doamna de la Lourdes”, sună parcă straniu și neînțeles; în realitate, este, de fapt, lucrul de care avem nevoie mai mult chiar decât de medicamentul contra cancerului. Pentru omul căzut în noroi, dacă dorește să-și reia înfățișarea demnă, cel mai necesar lucru este să se spele pe față, pe ochi, pe mâini. Penitența sau pocăința cuprinde actele, deprinderile prin care ne spălăm sufletul de noroiul egoismului, al lăcomiei, al aroganței, al senzualismului. Mama noastră știe bine de ce avem trebuință și, de aceea, nu încetează să ne strige; „Penitență, penitență, penitență!”

calendarcatholic.ro

**„Precum zăpada și ploaia, ce vin de sus din ceruri,
pământul îl udă și-l fac să rodească și o viață nouă să nască,
la fel orișice Cuvânt al Meu ce vine între voi
împlinește tot ce Eu prin el v-am promis
și-n inima voastră el aduce o viață nouă.”**

(cf Isaia 55,10-11)

